

Jakub a já

Nic proti rodičům, ale deníků pyšných otců a matek jsou plné časopisy. A přitom role strýčků a tet je pro zdravý vývoj dítěte minimálně stejně důležitá.

„Strejdo Marku, ty o mě píšeš?“ zeptal se můj synovec a zjevně čekal, co ze mě vypadne. Poté, co se dočkal kladné odpovědi, přidal ještě jeden dotaz: „A proč?“

A hned na začátku je tu další poučení pro budoucí strýčky. Připravte se na nečekané otázky. A hlavně - nesnažte se nad odpověďmi příliš dlouho přemýšlet. Kašlete na intelektuálně vybroušené myšlenky. Odpovězte krátce a pokud možno rychle! Čím déle se zamyslíte, tím vypadáte podezřeleji.

Já sám jsem se dopustil této strýčkovské začátečnické chyby. Nechal jsem projet hlavou možné důvody, protože, se říká, že dětem se nelže.

Příprava byla v háji

Kvůli penězům (paní šéfredaktorka doufám promine), to nedělám, Pulitzerova cena z toho taky nekouká, babička s mou tetou kontrolují každé slovo, a pak se, pokud vím, navzájem roztomile obviňují z chyb, které udělaly v mé výchově. A Jakubova maminka? Ta mě dokonce požádala, abych v tomto díle nezmiňoval její věk, jelikož se všechny klíčové scény odehrály v době oslav jejích narozenin. „Abys byl jednou slavnější,“ složil jsem krátkou, leč výstižnou odpověď. „Tak to jo,“ zakýval s pochopením hlavou můj drahý synovec. Inu, my chlapi si rozumíme.

Prodloužená letní návštěva měla dva hlavní důvody. Oslavit narozeniny mé sestry a nafotit spoustu obrázků obou synovců do vašeho oblíbeného časopisu. Vše se změnilo ve chvíli, kdy sestru vzala záda. V jejím věku, který, jak už jsem se zmínil, nesmím prozradit, to není nic zvláštního. Švagr musel do práce, a tak bylo jasné, že se o kluky musíme postarat já s prarodiči. Není těžké uhodnout, koho jsem k oboustranné veliké radosti dostal na krk já.

Musím říct, že taková nečekaná indispozice dokonale prověří vaše pedagogické schopnosti. Především, veškerá dlouhodobá příprava (poslední dobou jsem jedním okem dokonce sledoval i Božka Stavitele a Káťu a Škubánka, kteří mě v době mého mládí jaksi minuli) je v háji. Daleko lépe na tom jsou v takovém případě děda s babičkou, kteří pravidelně sledují alespoň jedním okem Večerníček. Prý aby byli v obraze.

Smutná lekce z agronomie

Navíc jsem totálně propadl už během procházky. Když jsme procházeli kolem pole plného jakýchsi podivných seschlých rostlin, pravil Jakub: „To je ale hezká řepka, vid', strejdo Marku.“ „Tohle přece není řepka, Jakoubku, ta vypadá úplně jinak,“ oponoval jsem. Bože, půlka rodina zemědělci a nechají dítě v takovém bludu... Všichni přece známe žluté řepkové lány, ne? Synovci, který vzpurně trval na svém, jsem slíbil, že se na záhadnou rostlinu hned po návratu zeptáme dědečka. Ten, bohužel pro mě, jen potvrdil slova svého vnuka. „Jasně, že je to řepka, co by to mělo být jiného. Žlutá je jenom, když kvete,“ pravil zemědělský inženýr v důchodu.

Jeho vnuk nade mnou zlomil hůl ještě během procházky, alespoň, co se odborných debat týče.

Schválně, víte, co je to cepák? Já tohle slovo slyšel poprvé od Jakoubka. Pro všechny stejně neinformované strýčky tedy jen krátce – je to zařízení na vysekávání trávy v příkopech a potkáte ho, když budete jezdit od babičky domů stejnou trasou jako Kubík.

Mimochodem, ten mě v závěru vycházky dostal ještě jednou. To když jsme šli kolem mrtvého motýla. Na dotaz, co se mu stalo, jsem zvolil rychlou a krátkou odpověď (viz. úvod dnešního článku) „Přejelo ho auto.“ „To má z toho, že nešel, když jelo kolem, za ruku s maminkou, s tatínkem, s dědečkem, s babičkou, nebo se strejdou Markem,“ pronesl vážně Jakub. Synovci dokážou někdy být i docela milí.

Jak jsem ho překvapil

Propadá váš synovec hysterii? Můj ano. A to ve chvíli, kdy zjistil, kdo že ho to poveze autem domů. Přesněji řečeno, že za volant „jeho“ favorita neusedne zdravotně vyřazená maminka, ale já. Situace vypadala dlouhé minuty dramaticky. Dítě se svěřepě vzpíralo udělat byť jen jediný krok směrem k autu, děda s babičkou tvrdili, že o tom, že by snad bylo nebezpečné usednout se mnou do auta, nikdy nepadlo ani slovo a že pokud vědí, nesnižuje mi v tomto případě autoritu ani švagr. „Ale Jakoubku, strejda umí řídit moc dobře. Vždyť víš, že mě už ráno vezl na injekci k panu doktorovi, a vrátili jsme se v pořádku,“ snažila se zachránit situaci sestra. Také já jsem se snažil zakrýt rozčarování z toho, jak moc mi můj drahý synovec nedůvěřuje a vyrazil jsem k autu s menším Honzíkem v sedačce. Asi se nakazil od Kubíka, protože úpěnlivě řval až do té chvíle, než jsme se rozjeli. Jen to mi opravdu scházelo. To už byl na palubě i zjevně rozhozený Kuba.

Naštěstí převládla jeho chorobná ukecanost. „Musíš jet moc opatrně, tady všichni jezdí jako blázni, říkal to děda,“ ozvalo se během minutky ze zadního sedadla. „Pozor na tu zatáčku, kdyby tam byl traktor s cepákem, víš, jak jsem ti říkal, že jsme ho tady potkali,“ pokračoval ve svém monologu, zatímco jeho matce zacukaly koutky. „Nejedeš moc rychle, strejdo Marku? No, já nevím,“ procedil zkušeně pár vteřin poté, co jsme vjeli do vedlejší vesnice. „Jedu naprosto přesně a jestli mě do toho nepřestaneš kecat, půjdeš pěšky,“ opáčil jsem a sundal jsem nohu z plynu, abychom se dostali na požadovanou třicítku, což pobavilo i mou bolestmi týranou sestru na vedlejším sedadle. Ještě jsem musel přetřpět krátkou lekci na téma, jak se chovat v blízkosti železničního přejezdu a kam se mám všude podívat, když dávám přednost při vjezdu na hlavní silnici. Napadlo mě, že z tohodle kluka nebude traktorista, ale zkušební komisař v autoškole.

Deník strejdy Marka 8

Napsal uživatel Soňa Šimová
Čtvrtek, 31. prosinec 2009 07:24 -

Zkrátím to. Když jsme dojeli na místo, oddechli jsme si všichni. Jakub vyrazil ze sedačky a tryskem zmizel v zahradě. Sestra se opět usmála a konstatovala, že z té cesty asi musel mít hrozné trauma, takovou rychlostí že ho snad běhat ještě neviděla. Celkové hodnocení nakonec provedl i Kuba. „Vidíš, já jsem ti nevěřil, ale tys to nakonec zvládl.“ To potěší, ne?

Tak milí strýčkové, ať stejně zvládnete své synovce příští měsíc také vy.

Váš strejda Marek